

Вуйча си веднажъ издебна
— Посрѣдъ бѣлъ день бѣ това—
И при апарата неговъ
Съ Лина той се отзова.

Очилата си на вуйча
Прѣзъ врата прѣметна той,
Кученцето пѣкъ намѣсти,
Да му каза: „Мирно стой! . . .

Моля, спри, не мигай вече,
Лино, гледай въ менъ, напрѣдъ,
Ако искашъ мило, кротко
Да излъзешъ на портретъ“ . . .

София.

Теменужковъ,



Вълкъ, бици и лисица.

(Б а с н я).

На една ливада постоянно пасли три голѣми и здрави бика. Ливадата била близо до гората. Много пѣти единъ вълкъ се опитвалъ да раздѣли и изяде бицитѣ; но, за негово нещастие, не можалъ да направи това. До като и трита бика живѣли въ съгласие и обичъ и взаимно се бранили, вълкѣтъ билъ сѣ побѣждаванъ.

Най-сетнѣ той прибѣгналъ за помощъ до хитрата и лукава лисица. Тя веднага отишла при задружно живящитѣ бици и сполучила да ги смрази. Отъ тогава тѣ вече не пасели заедно, а на разни страни. Вълкѣтъ нападналъ на първия отъ тѣхъ и го разкъсалъ. Сетнѣ нападналъ втория — и най послѣ на третия. И така тѣ загинали не отъ зѣбитѣ на вълка, а отъ своята несговорность